

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/73/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4123202298
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:4123202298.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpený kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra, dieťa matky: C. D. E. B., C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XX, a otca: G. H. C. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. J. XXX/XX, A. I., o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 04.04.2025, č.k. 26P/104/2023-199, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh matky na zmenu spôsobu realizácie preberania a odovzdávania maloletého A. a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil podľa ustanovení § 26 a § 78 Zákona o rodine. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že matka sa domáhala návrhom zo dňa 11.03.2023 zvýšenia výživného na maloletého zo sumy 100 eur na sumu 350 eur mesačne od podania návrhu, počas konania navrhla tiež zúžiť styk otca s maloletým a zmeniť spôsob odovzdávania a preberania maloletého. Otec maloletého nesúhlasil so zmenou odovzdávania a preberania maloletého ani so zúžením styku s maloletým, žiadal zmenu styku aj starostlivosti o maloletého. Okresný súd Nitra rozsudkom sp. zn. 26P/104/2023-132 zo dňa 12.01.2024 v danej veci rozhodol tak, že výrokom I. zvýšil vyživovaciu povinnosť otca na maloletého zo sumy 100 eur mesačne na sumu 180 eur mesačne, výrokom II zmenil úpravu styku otca s maloletým tak, že otec je oprávnený v čase určenom ako začiatok styku maloletého vyzdvihnúť v mieste bydliska matky a v čase určenom ako koniec styku je povinný maloletého vrátiť matke v mieste bydliska matky, výrokom III. vo zvyšnej časti návrh matky zamietol, teda v časti návrhu matky na zúženie styku otca s maloletým počas bežného roka len na jeden víkend v každom kalendárnom mesiaci a súd súčasne zamietol aj návrh matky na priznanie zročného výživného od podania návrhu, pretože medzi posledným rozhodnutím o výživnom a podaným návrhom na zvýšenie výživného neuplynul ani rok. Vo výroku IV. súd zamietol návrh otca na zmenu úpravy styku s maloletým počas sviatkov a prázdnin aj jeho návrh na striedavú osobnú starostlivosť. Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 11CoP/56/2024 - 171 zo dňa 15.01.2025 odvolanie matky voči výroku III. rozsudku odmietol, na odvolanie otca voči výroku II. rozsudku krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku II. zrušil a vec vrátil v tejto časti na ďalšie konanie a rozhodnutie z dôvodu, že súd rozhodnutie vo výroku II nedostatočne odôvodnil a je nepreskúmateľné.

3. Súd prvej inštancie preto vo veci zmeny podmienok styku otca s maloletým opäť vec prejednal a doplnil dokazovanie. Matka navrhla, aby otec každý páry vikend vyzdvihol a odovzdával maloletého v mieste jej bydliska. Žiadala, aby súd skúmal spôsob odovzdávania a prevzatia maloletého v súvislosti so všetkými výrokmi rozsudku, teda aj s rozsudkom o výške výživného, pretože podľa jej názoru výrok o výške výživného, na ktoré bol otec zviazaný, zohľadňoval výrok o zmene podmienok stretávania, teda že pre maloletého bude dochádzať len otec, čo mu spôsobuje značné finančné náklady a preto súd s prihliadnutím na túto skutočnosť určil výživné len vo výške 180 eur. Ak súd bude skúmať výrok o podmienkach styku otca s maloletým izolovane, rozhodnutie bude nespravodlivé, ak bude ponechaný doterajší spôsob odovzdávania a preberania maloletého podľa rodičovskej dohody z roku 2022. Otec maloletého žiadal tento návrh matky zamietnuť a požadoval, aby podmienky odovzdávania a preberania maloletého zostali podľa súdom schválenej rodičovskej dohody z roku 2022, pretože tento spôsob bol nadstavený a fungoval už pri prvej úprave rodičovských práv a povinností po rozvoze manželstva rodičov maloletého. Kolízny opatrovník ponechal rozhodnutie na úvahe súdu.

4. Súd mal zistené, že rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 16P/147/2014 zo dňa 22.05.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7CoP/23/2017 zo dňa 27.02.2018 bol maloletý na čas po rozvoze manželstva rodičov zverený do osobnej starostlivosti otca, matka bola zviazaná výživným 100 eur mesačne a súd upravil jej styk s maloletým na každý páry vikend od piatka do nedele a tiež počas prázdnin s tým, že matka bola oprávnená maloletého si vyzdvihnúť v mieste bydliska otca a po skončení styku bola povinná maloletého syna vrátiť otcovi v mieste bydliska matky. V čase tejto úpravy matka žila v dvojizbovom byte v vo vlastníctve starej matky maloletého a pracovala v pracovnom pomere, ktorý bol ukončený v skúšobnej dobe na jej žiadosť, nakoľko sa rozhodla podnikáť a podľa jej vyjadrení mala z podnikania vtedy mesačný čistý príjem v priemere 600 až 800 eur. Otec maloletého býval v okrese Levoča v rodinnom dome v spoluvlastníctve rodičov maloletého, podľa daňového priznania za rok 2016 dosiahol za uvedené obdobie celkové príjmy od všetkých jeho zamestnávateľov v sume 7.677,55 eur. Otec bol jediným spoločníkom v obchodnej spoločnosti s hospodárskym výsledkom za rok 2016 vo výške 2.152 eur. Maloletý navštevoval materskú školu. Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 14P/131/2019-699 zo dňa 28.03.2022 bola schválená rodičovská dohoda, podľa ktorej bol maloletý zverený do osobnej starostlivosti matky, otec sa zaviazal na výživu maloletého sumou 100 eur mesačne a bol oprávnený stretávať sa s maloletým každý páry vikend v roku v čase od piatka od 14:00 hod. do nedele do 17.00 hod. a tiež počas školských prázdnin a sviatkov s tým, že matka bola oprávnená v čase určenom ako začiatok styku si syna vyzdvihnúť v mieste bydliska otca a v čase určenom ako koniec styku bola povinná ho vrátiť otcovi v mieste bydliska matky. Matka bývala v F. XX s partnerom v jeho dome a s maloletým, bola konateľkou a spoločníčkou v obchodnej spoločnosti. V súčasnosti matka požadovala, aby každý páry vikend otec zavážal aj privážal maloletého, v tom prípade bola uzrozumená s výškou zvýšeného výživného 180 eur a nepožadovala pôvodných 350 eur. Voči výroku o zvýšení výživného sa neodvolala, avšak podľa matky výška výživného môže byť predmetom ďalšieho konania do budúcnosti. Neodvolala sa ohľadom výroku o výživnom, pretože bolo vyhovené návrhu čo sa týka odovzdávania a preberania maloletého. Podľa jej názoru výška výživného aj spôsob odovzdávania a preberania maloletého nekopírujú rovnocennosť a rovnoprávnosť rodičov. Poukázala na to, že ona sa snaží, podniká, zabezpečuje príjem, aby maloletý mal zabezpečené po materiálnej stránke aj z hľadiska jeho psychického vývinu všetko, na druhej strane otec nevyužíva svoje možnosti a schopnosti na maximum, keďže stále pracuje iba na čiastočný úväzok. Ona pracuje ako konateľka vo vlastnej spoločnosti, má fitnesscentrum, kde má aj 7 zamestnancov, obsluhuje recepciu a bar. Keď ide po maloletého v nedeľu k otcovi, prichádza za jeden deň o 183 eur, pretože musí za seba postaviť zamestnanca a dať mu aj príplatok za prácu cez vikend. Cez vikend je len 1 zamestnanec vo fitnesscentre. Jej príjem z podnikania je 800-900 eur mesačne, niekedy aj 1.000 eur, prevádzkuje aj tenisové kurty, kde za nájom platí 2.000 eur mesačne. Spláca úver 2.500 eur mesačne za kúpu budovy, kde má fitnesscentrum. Otec podľa jeho vyjadrenia v čase keď prevádzkoval vinotéku tiež musel cez vikend mať zamestnanca, keď išiel po syna.

5. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh matky na zmenu podmienok styku otca s maloletým (odovzdávanie a preberanie maloletého) nie je dôvodný. Od rozvozu manželstva rodičov do súčasnosti došlo k zmene pomerov v starostlivosti o maloletého aj k zmene pomerov u rodičov, ale nejde o takú zmenu pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu rozhodnutia o podmienkach spôsobu styku otca s maloletým. Medzi rodičmi je od rozvozu nefunkčná komunikácia, konflikty, rozdielne predstavy o výchove maloletého. V čase prvej úpravy rodičovských práv a povinností v roku 2017, kedy bol maloletý zverený do starostlivosti otca, prebiehal styk matky s maloletým každý

párny víkend v bežnom roku s tým, že matka v piatok vyzdvihla maloletého u otca a v nedeľu otec odovzdal maloletého matke v mieste bydliska matky. V roku 2022 po zmene zverenia maloletého do starostlivosti matky bol rodičmi dohodnutý styk otca s maloletým každý párny víkend od piatka do nedele s tým, že zostali zachované podmienky styku podľa pôvodnej úpravy, rodičia si vymenili opačne piatok a nedeľu pri odovzdávaní a preberaní maloletého. Rodičia maloletého sa teda minimálne od roku 2017 striedajú, obaja rodičia cestujú každý druhý víkend za účelom odovzdania a preberania maloletého až do súčasnosti, obaja sú teda dlhodobo uzrozumení s podmienkami realizácie styku s maloletým. Maloletý je zvyknutý rokmi na cestovanie a na tento režim a s pribúdajúcim vekom je čoraz viac samostatný. Neobstojí argument matky, že cestovanie každý druhý víkend je pre ňu zaťažujúce finančne a výživné určené otcovi v nižšej sume malo zohľadniť skutočnosť, že by maloletého vyzdvihoval a odovzdával len otec v mieste bydliska maloletého u matky. Pri značnej vzdialenosti bydlísk rodičov - F. u matky a A. I. u otca, rodičmi doteraz realizovaný spôsob styku s maloletým naposledy na základe ich dohody, nie autoritatívneho rozhodnutia súdu, zabezpečuje rovnomerné rozloženie povinností pri zabezpečovaní styku maloletého s druhým rodičom. Tiež obaja rodičia znášajú aj finančné zaťaženie spojené s cestovaním. Vzdialenosť medzi bydliskami rodičov nespôsobil otec maloletého, matka sa v čase rozvodu odsťahovala z bydliska maloletého. Nebolo by spravodlivé, aby len matka získala z uvedeného výhodu. Súd nevzhladol dôvod, prečo by mal len otec znášať všetky ťarchy spojené s cestovaním a realizáciou styku s maloletým, keď tieto ťarchy rodičia znášali dlhodobo rovnomerne, teda aj otec, a to aj v čase, kedy bol maloletý v osobnej starostlivosti otca. Stretávanie s maloletým sa po celý čas realizovalo za vedomosti matky o príjme otca, ktorý sa za roky významne nezmenil a za stavu dohodnutého výživného 100 eur mesačne. Matka podnikala aj v čase prvej úpravy rodičovských práv a povinností v roku 2017, kde deklarovala príjem 600 až 800 eur, menila zamestnania, pracovala aj pre K. L. s príjmom približne do 1.400 eur mesačne. V minulosti si z práce v piatok, keď maloletého odovzdávala otcovi v A. I., brávala aj voľno. Teda vždy aj pri zmene zamestnaní, bydliská vedela matka zabezpečiť a prispôbovala aj pracovné povinnosti tak, aby sa podmienky styku realizovali podľa dohody rodičov. Aktuálne matka podniká, má viacerých zamestnancov, prosperuje a v súvislosti s cestovaním podľa rodičovskej dohody je schopná podmienky styku otca s maloletým zabezpečovať. O trovách celého konania - odvolacieho aj prvoinštančného súd rozhodol podľa § 52 CMP.

6. Proti tomuto rozsudku podala matka odvolanie majúc za to, že súd nesprávne a neúplne zistil skutočný stav vecí. Uviedla, že vo svojom návrhu vychádzala z bežnej praxe aj judikatúry v prípadoch, kedy je dieťa zverené do starostlivosti jedného z rodičov a druhému rodičovi je súdom upravený styk. Mala za to, že nakoľko sa súd s jej argumentáciou stotožnil, bude jeho rozhodnutie aj dostatočne práve podložené a dostatočným spôsobom odôvodnené. Matka okrem potrieb a najlepšieho dobra dieťaťa argumentovala aj zmenou podmienok na svojej strane, nakoľko je už druhý rok matkou samoživiteľkou, ktorá živí seba aj maloleté dieťa, ako fyzická osoba má úver vo výške 2.500 eur mesačne, nájomné na byt 550 eur a ďalšie výdavky, ktoré znáša ako právnická osoba rovnako sama, vrátane motorového vozidla, ktoré mesačne spláca po 488 eur a využíva aj na súkromné cesty vrátane vyzdvihovania syna v mieste bydliska. Súd určil otcovi vyživovaciu povinnosť na A. vo výške 180 eur, hoci matka žiadala 350 eur a matka mala za to, že súd zohľadnil v určení výšky výživného aj zmenu v spôsobe vyzdvihovania a preberania maloletého A. v bode 18 pôvodného rozsudku, teda aj s ohľadom na cestovné náklady otca. Proti výške výživného matka nepodala odvolanie, pretože súd vyhovel jej návrhu čo do odovzdávania a preberania maloletého výrokom II. Matka žiadala súd, aby skúmal po vrátení vecí odvolacím súdom výrok o spôsobe odovzdávania a prevzatia maloletého v súvislosti so všetkými výrokmi predmetného rozsudku, teda aj čo do výroku o výške výživného, pretože práve výrok o výške výživného zohľadňoval výrok o zmene podmienok stretávania, t.j. že pre maloletého bude dochádzať len otec, čo mu spôsobuje značné finančné náklady. Súd podľa názoru matky pochybil keď rozhodol izolovane o výroku II., mimo kontextu výroku o výške výživného, matka toto rozhodnutie považuje za nespravodlivé a argumentáciu súdu za laxnú, nedostatočnú, nekopírujúcu súčasný stav a súčasné podmienky na strane matky. Súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, neskúmal ho v súlade s ustálenou súdnou praxou, neprihliadol na argumentáciu súdu v rozsudku, skúmal túto úpravu izolovane a vôbec sa nezaoberal primárnym dôvodom v návrhu matky a to akútnou potrebou zvýšenia výživného.

7. V ďalšom matka argumentovala zmenou nákladov na výživu maloletého dieťaťa od roku 2022, ktoré sa podstatne zvýšili odkedy došlo k uzavretiu rodičovskej dohody. Súd nedostatočne skúmal ekonomickú situáciu matky, jej permanentnú starostlivosť o maloletého vyžadujúcu od nej úhradu nákladov neporovnateľne vyšších než vynakladá otec a súd nezohľadnil to, že otec sa nepodieľa žiadnym spôsobom na výdavkoch dieťaťa na školskú dochádzku, mimoškolské a záujmové aktivity

dieťaťa, či jeho zdravotnú starostlivosť. Súd nezohľadnil, že otec nevyužíva pracovné možnosti a schopnosti na maximum s tým, že väčšinou pracuje doma a občasné pracovné cesty do zamestnania v Bratislave môže prispôsobiť vyzdvihovaniu maloletého. Nesprávny je aj argument súdu, že zmenou spôsobu vyzdvihovania by matka získala výhodu z toho, že práve ona zmenila bydlisko. Matkine právo presťahovať sa je jej ústavným právom na slobodu pohybu a pobytu a nemôže byť obmedzované v súvislosti s realizáciou styku otca s maloletým dieťaťom. To, že matka podniká, má viacerých zamestnancov a prosperuje, nič nemení na skutočnosti, že v príčinnej súvislosti so starostlivosťou o maloletého matka všetko robí preto, aby mu zabezpečila kvalitnú plnohodnotnú starostlivosť, čo však nevylučuje otca z rovnakej povinnosti. Je výlučne na jej osobnosti a šikovnosti, že ako samoživiteľka zvláda aktívne podnikáť, zabezpečovať domácnosť, prevádzky a tiež starostlivosť o seba aj maloleté dieťa. Pravidelné cestovanie do L. v čase víkendov obmedzuje matku v čase, ktorý by ako zamestnanec na trvalý pracovný úväzok mohla využiť aj ako čas osobného voľna a oddychu. Cesty sú pre ňu náročné, zaťažujúce, vyráža na cestu hneď z práce o 12:00 hod. a po príchode domov vo večerných hodinách medzi 20:00 hod. a 21:00 hod. musí ešte zabezpečovať prípravu maloletého A. do školy, postarať sa o domácnosť a prevádzky. Rovnaké možnosti súvisiace s podnikaním, ktoré má aj otec, tento nevyužíva, hoci je vysokoškolsky vzdelaný, ovláda cudzie jazyky, má založenú aktívnu spoločnosť s.r.o., prenajíma priestory na komerčné účely a okrem energií nemá s bývaním žiadne náklady. Súd tiež nevenoval pozornosť zrazu objavenej a do spisu doloženej diagnóze u otca na základe úrazu v roku 2023, ktorá mu má údajne znemožňovať cestovanie autom, resp. obmedzovať šoférovanie, pričom matke nie je zrejme, aké konkrétne obmedzenie otcovi vzniká s ohľadom na túto diagnózu, nakoľko naďalej pravidelne a bezproblémovo maloletého A. preberá autom. Podľa názoru matky sa otec všemožnými spôsobmi snaží vyhnúť povinnosti zabezpečovať adekvátnym spôsobom svoje maloleté dieťa. Navrhla preto, aby súd ponechal vyživovaciu povinnosť otca na maloletého v sume 180 eur mesačne s tým, že v časti úpravy styku otca s maloletým bude otec oprávnený v čase určenom ako začiatok styku maloletého vyzdvihnúť v mieste bydliska matky a v čase určenom ako koniec styku bude povinný maloletého vrátiť matke v mieste jej bydliska.

8. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd s ohľadom na dokazovanie vykonané pred okresným súdom, rozhodnutie potvrdil.

9. Otec vo vyjadrení k podanému odvolaniu považoval napadnuté rozhodnutie za správne a takisto ho navrhol potvrdiť.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez ohľadu na rozsah a dôvody podaného odvolania (§ 65 a § 66 CMP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dôkazov (§ 383, § 384 CSP a § 68 CMP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

11. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý zamietol návrh matky na zmenu spôsobu realizácie preberania a odovzdávania maloletého A..

13. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie dôvodnosti predmetného matkinho návrhu a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, stotožňuje sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP konštatujúc správnosť jeho dôvodov. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na správne odôvodnenie napadnutého rozsudku, keď ani s prihliadnutím na

uplatnené odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa však žiada dodať nasledovné:

14. Vychádzajúc z obsahu podaného odvolania, podstatou odvolacej argumentácie bolo nedostatočné, resp. nesprávne zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie, nesprávne právne posúdenie veci a potom tiež nedostatočné zdôvodnenie rozhodnutia. Odvolací súd však po preskúmaní spisového materiálu nezistil v postupe prvoinštančného súdu žiadne z vytýkaných pochybení, ktoré by viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu v danej veci.

15. V zmysle ustanovenia § 78 Zákona o rodine v spojení s ustanovením § 121 CMP predstavuje práve zmena pomerov hmotno-právnu podmienku pre zmenu predchádzajúceho súdneho rozhodnutia o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu. Pokiaľ matka požadovala zmenu spôsobu realizácie preberania a odovzdávania maloletého A. pri stretávaní otca s maloletým, pre vyhoviecie jej návrhu bolo nevyhnutné, aby bola preukázaná taká zmena pomerov, ktorá nastala od posledného rozhodovania súdu o tejto otázke, ktorá je podstatná a týka sa okolností, určujúcich pre takéto rozhodnutie. V danom prípade však správne prvoinštančný súd zistil a konštatoval, že k takejto podstatnej zmene pomerov nedošlo, s ktorým názorom sa odvolací súd stotožňuje. Rodičia sa pri preberaní a odovzdávaní maloletého striedajú už celé roky, a ako správne uviedol súd prvej inštancie, obaja rodičia cestujú každý druhý víkend za účelom odovzdania a preberania maloletého, pričom sú dlhodobo uzrozmene s podmienkami realizácie styku s maloletým. Skutočnosť, že súd v predmetnom konaní výrokom (už právoplatným, nenapadnutým odvolaním) zvýšil vyživovaciu povinnosť otca na maloletého zo sumy 100 eur mesačne na sumu 180 eur mesačne a nie na sumu 350 eur mesačne ako navrhovala matka, nezakladá žiadnu takú zmenu pomerov, ktorú treba vyhodnotiť ako podstatnú zmenu pomerov odôvodňujúcu zmenu spôsobu realizácie preberania a odovzdávania maloletého A..

16. Skutočnosť, že súd nevyhovel návrhu matky na určenie vyššieho výživného nemá bez ďalšieho žiadny priamy vplyv na otázku úpravy preberania a odovzdávania maloletého A.. K argumentácii odvolateľky sa žiada uviesť, že z rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 26P/104/2023-132 zo dňa 12.01.2024 nevyplýva, že by výška takto stanoveného výživného bola akýmkoľvek významným spôsobom ovplyvnená skutočnosťou, že súd zároveň týmto rozsudkom zmenil spôsobom preberania a odovzdávania maloletého v zmysle matkinho návrhu (výrok, ktorý bol neskôr odvolacím súdom zrušený), nič také z odôvodnenia rozsudku nie je možné vyvodiť. Zároveň, vychádzajúc zo zistených okolností prípadu je i zrejme, že uvedená technická otázka týkajúca sa podmienok stretávania otca s maloletým zohráva pri stanovení výšky výživného iba zanedbateľnú úlohu, nespôsobilú ovplyvniť výšku výživného spôsobom ako si matka predstavuje. Nejde totiž o žiadne vysoko nákladné dopravovanie maloletého dieťaťa (napr. príliš častým alebo nákladným cestovaním k druhému rodičovi, prípadne dopravovaním dieťaťa do zahraničia alebo dopravovaním dieťaťa s nutnosťou obstarat' si prenocovanie a pod.) , ale o relatívne bežné odovzdávanie síce medzi vzdialenejšími bydliskami rodičov (cca 250 km), pričom ide u každého z rodičov len o dve jazdy mesačne. Je preto nedôvodné domnievať sa, že pre výšku výživného bola uvedená otázka určujúca alebo podstatná. Odvolateľke preto nemožno dať za pravdu, že rozhodnutie je nesprávne ak nebude súčasne prehodnotená aj výška stanoveného zvýšeného výživného. Je totiž zrejme, že dôvodom zvýšenia výživného na sumu stanovenú súdom boli zmenené pomery účastníkov konania týkajúce sa odôvodnených potrieb dieťaťa a možností a schopností rodičov a nie spôsob odovzdávania dieťaťa. Pokiaľ matka nepodala odvolanie v časti zvýšenia výživného a v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť, nie je možné, aby už súd v tomto konaní posudzoval správnosť rozhodnutia o výživnom. Nijako preto nepochybil prvoinštančný súd, keď po vrátení veci prejednával výlučne len predmet konania, v ktorom bola vec zrušená odvolacím súdom, pretože iba práva a povinnosti rodičov týkajúce sa spôsobu preberania a odovzdávania maloletého zostali týmto predmetom, bolo preto vylúčené, aby súd opätovne prehodnocoval výšku výživného. Zároveň výška zvýšeného výživného určená súdom v sume 180 eur nezakladá žiadny dôvod (nepredstavuje žiadnu takú podstatnú zmenu pomerov), zdôvodňujúci vyhoviecie návrhu matky ohľadom odovzdávania a preberania dieťaťa.

17. Odvolací súd dodáva, že ani ostatné argumenty matky neboli spôsobilé privediť zmenu odvolaním napadnutého rozhodnutia. Cestovné náklady vznikajú obom rodičom v približne rovnakej výške, to isté platí ohľadom straty času, i nepohodlia vyplývajúceho z cestovania. Nemožno matke upierať právo slobodne sa rozhodovať o tom, kde chce žiť, zároveň ale si táto musí byť vedomá dôsledkov, ktoré v súvislosti s presťahovaním do vzdialenejšej lokality vzniknú. Ani odvolací súd nepovažuje za

spravodlivé vyžadovať iba od jedného z rodičov, aby takto vzniknuté negatívne dôsledky súvisiace s prepravou dieťaťa sám znášal, zvlášť ak ich tento rodič nespôsobil. Pokiaľ ide o námietky matky, smerujúce voči nevyužívaniu možností a schopností otca, rovnako ako námietky smerujúce k nedostatočnému zohľadneniu odôvodnených zvýšených potrieb dieťaťa, tieto mali byť uplatnené v prípadnom odvolaní voči výroku o výživnom, v predmetnom konaní sú však irelevantné.

18. Odvolací súd nedal tiež za pravdu matke, že by súd prvej inštancie rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, z rozhodnutia je zrejmé, že odôvodnenie napĺňa atribúty vyžadované v ust. § 220 CSP, súd sa tiež dostatočne vysporiadal s podstatnou argumentáciou účastníkov konania a svoje závery podložil logickými a zrozumiteľne vysvetlenými úvahami majúcimi oporu vo vykonanom dokazovaní. Neopodstatnené je i tvrdenie odvolateľky, že súd neprihliadal na ustálenú súdnu prax. V otázke odovzdávania a preberania dieťaťa pri úprave styku s nerezidenčným rodičom nemožno hovoriť o ustálenej súdnej praxi, nakoľko i keď väčšia časť rozhodnutí všeobecných súdov upravuje odovzdávanie a preberanie dieťaťa jedným rodičom, je zároveň bežnou praxou rozdelenie tejto povinnosti medzi oboch rodičov ako odraz individuálnych okolností každého konkrétneho prípadu. V danej veci odvolací súd uzatvára, že takéto rozdelenie povinnosti medzi oboch rodičov je s ohľadom na zistený skutkový stav nepochybne namieste.

19. Vedený týmito úvahami odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil vrátane správneho výroku o trovách konania. Súčasne bolo rozhodnuté podľa § 52 CMP v spojení s § 396 CSP o trovách tohto odvolacieho konania tak, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu nárok.

20. Záverom odvolací súd uvádza, že ostatné argumenty odvolateľky už považoval pre rozhodnutie vo veci samej za bezvýznamné, nespôsobilé ovplyvniť rozhodnutie súdu a preto bez potreby sa s nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku sporovej strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09).

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).